

ת"פ (ראשון לציון) 33336-08-22 - מדינת ישראל נ' מרק יוריק

ת"פ (ראשון-לציון) 33336-08-22 - מדינת ישראל נ' מרק יוריק ואח'שלום ראשון-לציון

ת"פ (ראשון-לציון) 33336-08-22

מדינת ישראל

נגד

1. מרק יוריק

2. מיכאל פינסקי

3. דוד רייסמן

בית משפט השלום בראשון-לציון

[24.12.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נוח

גזר-דין

בעניינו של נאשם 1

כתב האישום המתוקן

נאשם 1 (להלן: "הנאשם") הורשע על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, כמפורט להלן -

בהתאם לחלק הכללי, הנאשם הוא אמרגן שעסק בהפקת הופעות, בעיקר של אומנים מרוסיה ואוקראינה. החל משנת 2009, לכל המאוחר, ועד לשנת 2016, מכר הנאשם את הכרטיסים למופעים שהפיק, בין היתר, דרך קופת בראבו שבבעלות חברת אינטרלינק אינפו בע"מ (להלן: "אינטרלינק").

נאשם 2, אמרגן שעסק בהפקת הופעות של אומנים מרוסיה ואוקראינה, מכר כרטיסים להופעות דרך אינטרלינק בשנים 2010-2016, בנוסף לעיסוקים אחרים.

במהלך שנת 2014, החלו נאשמים 1 ו-2 לשתף פעולה בהפקת הופעות, ומכרו את הכרטיסים להופעות שהפיקו יחד באמצעות אינטרלינק. השניים פעלו בשיתוף פעולה עד שנת 2016.

נאשמים 1 ו-2 קיבלו את ההכנסות ממכירות הכרטיסים דרך אינטרלינק באמצעות צ'קים או העברות בנקאיות, בניכוי עמלות מכירות כרטיסים וניכויים נוספים כגון עלויות פרסום ועמלות סליקה. הגם שבכל מופע רק אחד מהנאשמים הוגדר בפני אינטרלינק כמפיק, בפועל, התחלקו נאשמים 1 ו-2 בתקופה זו בהכנסות ובהוצאות, כשיעור החלוקה השתנה ממופע למופע. במקביל הנאשם המשיך בתקופה זו להפיק מופעים לבדו ולמכור את הכרטיסים באמצעות אינטרלינק.

אישום 1

בשנת 2016 הפיק הנאשם הכנסות בסך של 2,980,373 ₪ ממכירת הכרטיסים מאינטרלינק, אך לא הוציא חשבוניות על מלוא ההכנסות שצמחו לו מאינטרלינק, בין מהמופעים שהפיק בעצמו ובין מהמופעים שהפיק במשותף עם נאשם 2, בסכום שאינו פוחת מסך של 2,404,920 ₪ (להלן: "ההכנסה המושמטת"). הנאשם לא כלל את ההכנסה המושמטת בספרי הנהלת החשבונות ולא דיווח עליה בדו"ח אשר הגיש לפקיד השומה עבור שנת 2016. סך הכנסתו של הנאשם בשנת 2016 וחלקה של ההכנסה המושמטת יפורט להלן:

הכנסה/ שנה	2016
מכירת כרטיסים בפועל	₪ 1,440,769
בהפקות הרשומות באינטרלינק ע"ש הנאשם	
העברת זכויות לקבלת הכנסה	₪ 1,539,604
מאינטרלינק מנאשם 2 לנאשם	
העברת זכויות לקבלת הכנסה אין מאינטרלינק מהנאשם לנאשם	

2

סה"כ הכנסה בפועל של הנאשם מאינטרלינק	₪ 2,980,373
הכנסה מדווחת של הנאשם	₪ 575,453
ההכנסה המושמטת	₪ 2,404,920

בנוסף להכנסה המתוארת לעיל, בשנת 2016 הפיקו נאשמים 1 ו-2 בצוותא הכנסה נוספת בסכום שאינו פוחת מסך של 1,012,817 ₪, והתחלקו בה באופן שאינו ידוע במדויק למאשימה. סכום זה נכלל בכרטסת הכנסות ממכירת כרטיסים ע"ש נאשם 2 אצל אינטרלינק (להלן: "הכנסה מושמטת נוספת").

הנאשם נקט במרמה, עורמה ותחבולה על מנת להתחמק מתשלום מס בדרכים הבאות:
א. הנאשם לא העביר לרואה החשבון שלו אסמכתאות על מלוא ההכנסות דרך אינטרלינק.

ב. הנאשם לא העביר לרואה החשבון שלו אסמכתאות על מלוא ההכנסות שהועברו אליו מהופעות שהפיק במשותף עם נאשם 2.

ג. הנאשם הורה לאינטרלינק להעביר כספים לצדדים שלישיים מתוך ההכנסות אשר עמדו לזכותו, לצורך תשלום על הוצאותיו האישיות וכן על הוצאות הנדרשות להפקת המופעים. הנאשם עשה זאת מבלי שיידע את רואה החשבון שלו על זכאותו לכספים אלו או על העברתם לצדדים שלישיים.

ד. הנאשם לא דיווח על ההכנסה המושמטת בדוחותיו השנתיים לפקיד השומה.

לפיכך הורשע הנאשם בעבירות של השמטת הכנסה שיש לכלולה בדו"ח, לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"), הכנה או קיום פנקסי חשבונות כוזבים, לפי סעיף 220(4) לפקודה וכן שימוש במרמה, עורמה ותחבולה בצוותא, לפי סעיף 220(5) לפקודה ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

אישום 2

נאשם 3 הוא מכר ותיק של הנאשם. עובר לשנת 2017, הוסכם בין השניים כי יעשה שימוש בשמו של נאשם 3 במסגרת התקשרויותיו של הנאשם, העובד כמפיק, עם חברת אינטרלינק, לצורך הפקת מופעים, אשר את הכרטיסים אליהם ימכור באמצעות אינטרלינק. בהתאם להסכמות, הנאשם התקשר מול אינטרלינק, תוך הצגת מצג לפיו נאשם 3 יארגן את ההופעות. לצורך כך, עשה הנאשם שימוש במספר העוסק המורשה על שמו של נאשם 3. בפועל, נאשם 3 לא לקח כל חלק בהפקת האירועים והם הופקו ואורגנו על ידי הנאשם, שקיבל את כל ההכנסות בגין אירועים אלו לכיסו.

נאשמים 1 ו-3 פתחו חשבון בנק ע"ש נאשם 3 בשליטת הנאשם, לצורך קבלת ההכנסות מאינטרלינק. בהתאם לסיכום לעיל, התשלומים בגין ההופעות שנרשמו באינטרלינק כהופעות שהופקו על ידי נאשם 3, הועברו לחשבון הבנק או לכיסוי הוצאות שונות בהפקת המופע.

בשנת 2017 הפיק הנאשם בדרך זו, בסיוע נאשם 3, הכנסות ממכירת הכרטיסים מאינטרלינק, בסך של 4,710,569 ₪ (להלן: "ההכנסה ממכירת הכרטיסים"). הגם שהכנסה זו הופקה על ידי הנאשם, הוא לא כלל אותה בספרי הנהלת החשבונות שלו (למעט סכום בסך 76,000 ₪), לא הוציא בגינה תיעוד חשבונאי ולא דיווח עליה בדו"ח שהגיש לפקיד השומה.

בתקופה הרלוונטית עמד הנאשם בקשר עם יועץ המס שניהל את ספרי החשבונות של נאשם 3. הנאשם לא דיווח ליועץ המס על מלוא ההכנסה ממכירת כרטיסים שנרשמה בכזב על שם נאשם 3 ולא כלל אותה בספרי הנהלת החשבונות כמפורט להלן:

2017

הכנסה/שנה

מכירת כרטיסים דרך אינטרלינק 4,710,569 ₪
בפועל

הכנסה שנרשמה בספרי נאשם 3 1,970,515 ₪
הכנסה שהושמטה 2,740,054 ₪

נאשם 3 היה מודע לכך שהנאשם עושה שימוש בשמו ובפרטיו ואף חתם על הדו"ח שהוגש לפקיד השומה בשמו, במטרה לשמר את המצג לפיו ההכנסות הן של נאשם 3. נאשם 3 אף היה מודע לכך כי הנאשם מדווח בספרי הנהלת החשבונות שלו רק על חלק מההכנסה ממכירת הכרטיסים.

בהתאם ובנוסף למתואר לעיל הנאשם נקט במרמה, עורמה ותחבולה על מנת להתחמק מתשלום מס ונאשם 3 פעל במטרה לסייע לו בכך, בדרכים הבאות:

א. הנאשם התקשר מול אינטרלינק תוך שימוש במספר העוסק המורשה של נאשם 3, וזאת בידיעתו ובאישורו של נאשם 3. בכך דאגו נאשמים 1 ו-3 כי ההכנסות ממופעים שהפיק הנאשם בתקופה הרלוונטית לאישום זה יירשמו באינטרלינק על שמו של נאשם 3.

ב. הנאשם, בסיוע נאשם 3, יצר מצג שווא כלפי יועץ המס לפיו בין הנאשם ונאשם 3 ישנה שותפות בכל הנוגע להפקת המופעים, על מנת שהנאשם יוכל להתנהל בעצמו מול יועץ המס, כשבפועל נאשם 3 לא לקח חלק בפעילות העסקית שנעשתה על שמו.

ג. הנאשם, בסיוע נאשם 3, פתח חשבון בנק על שמו של נאשם 3, על אף שהחשבון שימש לקבלת הכנסה של הנאשם.

ד. הנאשם לא העביר לרואה החשבון שלו אסמכתאות על מלוא ההכנסה ממכירת הכרטיסים, בכוונה שהדיווח לרשויות המס אודות הכנסותיו יהיה חלקי וכוזב.

ה. הנאשם העביר ליועץ המס של נאשם 3 אסמכתאות חלקיות על ההכנסה ממכירת הכרטיסים, תוך שהוא מציג אותן ככזב כהכנסותיו של נאשם 3, על אף שהיו הכנסותיו שלו.

לפיכך הורשע הנאשם בעבירות של השמטת הכנסה שיש לכלולה בדו"ח, לפי סעיף 220(1) לפקודה, מסירת אמרה או תרשומת כוזבת בדו"ח, לפי סעיף 220(2) לפקודה, הכנה או קיום פנקסי חשבונות כוזבים, לפי סעיף 220(4) לפקודה וכן שימוש במרמה, עורמה ותחבולה, לפי סעיף 220(5) לפקודה.
תמצית טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה הדגיש את החומרה הנובעת ממעשיו של הנאשם אשר הורשע בעבירות של העלמות הכנסות בגובה של מיליוני שקלים, והכל בכוונה להתחמק מתשלום מס כדין. ב"כ המאשימה פירט את מעשי המרמה בהם נקט הנאשם לשם העלמת הכנסות ממכירת הכרטיסים במסגרת שני האישומים, התחכום בו פעל, שכלל העלמת הכנסות תוך שיתוף פעולה הדוק עם נאשם 2, שימוש בנאשם 3 כאיש קש, תוך שליטה על חשבון הבנק שלו, הצגת מצגי שווא שונים ועוד, כמפורט בכתב האישום.

ב"כ המאשימה התייחס להליכים פליליים שהתנהלו בעניינם של מפיקים נוספים שביצעו עבירות דומות, תוך שהדגיש כי מעשיו של הנאשם הם החמורים ביותר, בשים לב להיקף העבירות בתיקים הנוספים, לרבות היקף ההכנסה המושמטת, ולעובדה כי הנאשם עשה שימוש באיש קש, בניגוד לאחרים.

אשר לטענות ההגנה בדבר השיהוי בהגשת כתב האישום, טען ב"כ המאשימה כי עסקינן בתיק כלכלי מורכב, שדרש שתי השלמות חקירה. עוד הוסיף כי למרות מורכבות זו, המאשימה עמדה בזמנים הקצובים לה לשם ביצוע חקירה ולטיפול בתיק עד להגשת כתב אישום, בהתאם לקבוע בהנחיות היועמ"ש ולא חרזה מהם כלל ועיקר. כן טען כי בהתאם לפסיקה הנוהגת לפיה יש לתת משקל מוגבל לחלופי הזמן בעבירות מסוג זה.

ב"כ המאשימה פירט את הערכים המוגנים העומדים ביסוד עבירות המס וטען כי הפגיעה בערכים אלו משמעותית בדנא. ב"כ המאשימה ביקש לקבוע מתחם ענישה אחד לשני האישומים, בשים לב לקשר ההדוק ביניהם. אשר לנסיבות ביצוע העבירות, ציין ב"כ המאשימה את חלקו הגדול של הנאשם, אשר העלים הן הכנסות שהפיק לבדו והן הכנסות שהפיק יחד עם נאשם 2, ובשנת 2017, לאחר שהפסיק לשתף פעולה עם נאשם 2, עשה שימוש בנאשם 3 כאיש קש מול רשויות המס. בהקשר לכך טען ב"כ המאשימה כי יש לראות את ההכנסה המושמטת הנוספת בסך של 1,012,817 ₪, כהכנסה שהופקה בצוותא עם נאשם 2, בשים לב להרשעת הנאשם בביצוע העבירה בצוותא חדא, בהתאם לסעיף 29 לחוק העונשין.

ב"כ המאשימה טען כי השימוש באיש קש הוא נסיבה מחמירה, בשל הקושי בחשיפת מעשי התרמית השונים. עוד הפנה ב"כ המאשימה להיקף עבירות העלמת המס במסגרת שני האישומים העומד על סך כולל של 8.1 מיליון ₪, לצד העובדה כי העבירות בוצעו במשך כשנתיים, בדרכי מרמה מגוונות שכללו, בין היתר, אי הפקת חשבוניות על מלוא ההכנסות, ניהול פנקסים כוזבים, העברת כספים לצדדים שלישיים, שימוש בחשבון הבנק של נאשם 3, העברת אסמכתאות חלקיות לרואה החשבון של הנאשם וכן ליועץ המס של נאשם 3, ועוד.

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם גרם לנזק המשמעותי לקופה הציבורית. בהקשר זה טען ב"כ המאשימה כי בנוגע לשנת 2016 חתם הנאשם על הסכם שומה, אשר אושר בבית המשפט המחוזי בת"א, בו הוסכם כי ההכנסה החייבת של הנאשם לשנה זו תהיה בסך של 25% מסך המחזור. כפועל יוצא מכך, חבות המס המשוערכת של הנאשם לשנת 2016, כולל הצמדה וריבית, נכון למועד מתן גזר הדין, עומדת על סך של 448,903 ₪. אשר לשנת 2017, טען כי ב"כ המאשימה כי הסכם השומה התבסס על תחשיב שגוי לפיו הכנסות הנאשם בשנה זו היו נמוכות מאלו שהתקבלו בפועל. זאת, כאשר סכום המס המשוערך אותו היה אמור הנאשם לשלם בהתאם לתחשיב הנכון עמד על סך של כ-577 אלף ₪, בעוד לפי התחשיב השגוי סכום המס המשוערך עמד על סך של 271,476 ₪ בלבד.

ב"כ המאשימה ציין כי הסכם השומה לשנת 2017 לא היה ניתן לביטול לאחר חתימתו, שכן לא הכיל תניה מתאימה. עם זאת, לשיטת ב"כ המאשימה, במסגרת גזר הדין על בית המשפט לתת דעתו לנזק שנגרם בפועל לקופה הציבורית, תוך התייחסות הן לטעות בחישוב והן לצורך להתחשב בסכום המשוערך, לרבות הפרשי הצמדה וריבית נכון למועד מתן גזר הדין, ולא לסכום קרן המס בלבד.

נוכח האמור, טען ב"כ המאשימה כי הנזק שגרם הנאשם לקופה הציבורית בשנים 2016-2017 עומד על סך כולל של כמיליון שקלים.

בשים לב לכלל נסיבות ביצוע העבירות, טען ב"כ המאשימה כי מתחם הענישה ההולם נע בין 30 ל-50 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס הנע בין 250 ל-500 אלף ₪, והפנה לאסופת פסיקה, תוך שהדגיש כי קשה לאתר פסיקה העוסקת בהיקפים דומים למקרה דנא.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, ציין ב"כ המאשימה כי הנאשם העמיד המחאות לשם הסרת המחדל, שחלקן נפרעו במסגרת הסדר פריסת התשלומים שנחתם עמו, ולצד זאת העמיד את דירת מגוריו כבטוחה להסרת המחדל במלואו. נוכח כל הנסיבות המפורטות לעיל, עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש מעט מתחת לחלקו האמצעי של המתחם המבוקש, שיעמוד על 38 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס בגובה של 250,000 ₪ ומאסר על תנאי.

בדומה לבקשת המאשימה, עתר ב"כ הנאשם לקביעת מתחם ענישה אחד כולל לשני האישומים נושא כתב האישום. אשר להיקף העלמת המס, טען ב"כ הנאשם כי אין מקום לייחס לנאשם את סכום ההכנסה המושמטת הנוספת בשנת 2016, העומד על סך של 1,012,817 ₪, שכן מדובר בסכום שנרשם כולו על שם נאשם 2, בעוד סכום ההכנסה המושמטת הנוספת של הנאשם לבדו אינו ידוע.

כן טען ב"כ הנאשם כי הנתון המשמעותי אשר על בית המשפט לתת עליו את הדעת במסגרת גזר הדין הוא סכום קרן המס של הנאשם בשנים הרלוונטיות לכתב האישום, המבוצע לאחר התחשבות בהוצאות מוכרות, העומד על סך של 468,047 ₪ בלבד, בהתאם לתחשיבים שנערכו על ידי פקיד השומה. בהקשר זה חלק ב"כ הנאשם על טענת ב"כ המאשימה בדבר התחשיב השגוי שנערך בנוגע לשנת המס 2017, וביקש להיצמד לסכומים שנקבעו בהסכם, ולהם בלבד.

ב"כ הנאשם ביקש לדחות את מתחם הענישה לו עתר ב"כ המאשימה, תוך שהתייחס לאסופת הפסיקה אליו הפנה בטיעונו, וטען כי אין ללמוד ממנה לענייננו בשל השוני בנסיבות ביצוע העבירות והיקף חבות המס בפועל. ב"כ הנאשם טען כי מתחם הענישה ההולם את האישומים נושא כתב האישום נע בין 4 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס הנע בין 5,000 ל-30,000 ₪, והפנה לפסיקה.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציין בא כוחו את הסדרי התשלומים של הנאשם לשם הסרת המחדל, גילו המבוגר של הנאשם שהוא כבן שישים, החרטה אותה הביע, גירושיו מבת זוגו בשל השלכות ההליך המשפטי והסיוע שהוא מעניק לאביו החולה בן ה-89, אשר בביתו הוא מתגורר בעת האחרונה.

עוד ביקש ב"כ הנאשם לתת משקל לעקרון אחדות הענישה, בשים לב לענישה המקלה שהושתה על מפיקים נוספים, כדוגמת הענישה שהושתה על לנצמן עליו הושתו 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, הענישה שהושתה על זסלבסקי עליו נגזרו 11 חודשי מאסר בפועל, ועל הסדר הטיעון והענישה שהוטלה בעניינו של רייסמן (נאשם 3 בתיק שבכותרת), לפיה נגזר עליו עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

כן טען ב"כ הנאשם כי על בית המשפט להתחשב לקולה בזמן שחלף מעת ביצוע העבירות ועד להגשת כתב האישום, בדגש על התקופה המשמעותית שחלפה ממועד חקירתו הראשונה של הנאשם בשנת 2018, ועד להגשת כתב האישום נגדו במהלך שנת 2022.

הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה ומסר כי הוא מבקש כי העונש שיוטל עליו יתחשב בכך שמאז פטירת אמו הוא מטפל באביו המבוגר והחולה.

דיון והכרעה

מסכת האישומים המתוארת בכתב האישום המתוקן מלמדת כי הנאשם עבר עבירות מס שונות במשך מספר שנים, שכללו, בין היתר, השמטת הכנסות בכוונה להתחמק מתשלום מס כדין בסכום כולל של כ-8 מיליון שקלים. בהתאם למבחן "הקשר ההדוק" אשר נקבע ב-ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014), והזיקה הברורה בין שני האישומים נושא כתב האישום, יש לראותם כמסכת עבריינית אחת המצדיקה קביעת מתחם ענישה כולל, והדבר אף עולה בקנה אחד עם עתירת הצדדים. הערכים החברתיים עליהם נועדה הפקודה להגן הם עקרון השוויון בנשיאת נטל המס ודיווח שומת אמת לרשויות המס, שמירה על הקופה הציבורית והגנה על פעילותן התקינה של הרשויות. לעניין זה יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון:

"חומרותן של עבירות המס טמונה בכך שהן פוגעות, בה בעת, במשק, בכלכלה ובקופה הציבורית; לצד פגיעתן בערך השוויון בנטל המיסים בין אזרחי המדינה" (רע"פ 1282/24 זלום נ' מדינת ישראל (14.2.2024)).

בחינת נסיבות ביצוע העבירות מעלה כי הנאשם פגע באופן ממשי ומוחשי בערכים המוגנים המפורטים לעיל. חומרה יתרה מצאתי בכך שהנאשם ביצע את מעשי המרמה תוך שיתוף פעולה עם הנאשמים האחרים, תחילה עם נאשם 2 ולאחר מכן בשימוש שעשה בנאשם 3 כאיש קש.

בכל עת יכול היה הנאשם לחדול ממעשיו, ולדווח לרשויות המס על הכנסותיו והוצאותיו כנדרש, אך לא עשה כן עד שנתפס בכף. זאת ועוד, מעשיו של הנאשם חמורים נוכח היקפם הכספי המשמעותי והעובדה שבוצעו באופן מתוכנן, אקטיבי, שיטתי ולאורך זמן כמפורט לעיל.

מעובדות האישום הראשון עולה כי הנאשם אמרגן במקצועו, הפיק מופעים בכוחות עצמו וכן הפיק מופעים יחד עם נאשם 2. בשנת 2016 השמיט הנאשם הכנסות בגובה של כ-2.4 מיליון ₪ ולא כלל אותן בספרי הנהלת החשבונות שלו. הנאשם ונאשם 2 התחלקו בהכנסות ובהוצאות, הגם שבכל מופע רק אחד מהם הוגדר בפני אינטרלינק, חברת הכרטיסים, כמפיק.

בנוסף, במהלך שנת 2016 הפיקו הנאשם ונאשם 2 בצוותא הכנסה נוספת בגובה של למעלה ממיליון שקלים והתחלקו בה באופן לא ידוע. גם הכנסה זו לא דווחה על ידי הנאשם לרשויות המס.

מעשי המרמה של הנאשם באישום זה כללו גם אי העברת אסמכתאות על מלוא ההכנסות לרואה החשבון שלו, העברת כספים מצד אינטרלינק לצדדים שלישיים מתוך הכנסותיו של הנאשם ועוד.

מעובדות האישום השני עולה כי בשנת 2017 התקשר הנאשם עם אינטרלינק תוך הצגת מצג שווא לפיו נאשם 3 הוא האמרגן, ותוך שעשה שימוש במספר העוסק המורשה של נאשם 3, הגם שנאשם 3 כלל לא לקח בארגון המופעים בפועל וההכנסות ממופעים אלו הועברו לידי הנאשם.

לשם ביצוע מעשי המרמה, פתח הנאשם, בסיוע נאשם 3, חשבון בנק על שמו של נאשם 3, על אף שהחשבון שימש לקבלת הכנסה של הנאשם מאינטרלינק.

הנאשם אף יצר מצג שווא מול יועץ המס של נאשם 3 לפיו הוא ונאשם 3 שותפים בהפקת המופעים, על מנת שיוכל להתנהל בעצמו מול יועץ המס, כשבפועל נאשם 3 לא לקח חלק בפעילות העסקית שנעשתה על שמו.

הנאשם לא דיווח לרשויות המס על ההכנסות שצמחו לו מאפיק זה בסך כולל של 4.7 מיליון ₪, למעט סכום של כ-76,000 ₪ בלבד. בנוסף, הנאשם לא העביר לרואה החשבון שלו אסמכתאות על מלוא ההכנסה ממכירת הכרטיסים, בכוונה שהדיווח לרשויות המס אודות הכנסותיו יהיה חלקי וכוזב.

מאחר שעבירות המס הן קלות לביצוע וקשות לגילוי, ביסודן בצע כסף וקיים פיתוי גדול לבצען, ובשים לב לערכים המוגנים העומדים ביסוד עבירות אלו וחשיבות עקרון ההרתעה והגמול, נקבע בפסיקה לא אחת כי בעת גזירת הדין בעבירות אלו יש לתת בכורה לאינטרס הציבורי על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם, תוך השתת עונשי מאסר בפועל (ע"פ 9004/18 יצחקי נ' מדינת ישראל (31.12.2018)).

בחינת הפסיקה הנוהגת מעלה כי בעבירות מס המבוצעות בשיטתיות ובהיקפים כספיים משמעותיים, נגזרו עונשי מאסר ממושכים מאחורי סורג ובריוח לצד קנסות גבוהים, לדוגמה:

ע"פ 7760/18 מזרחי נ' מדינת ישראל (16.5.2019) - הנאשם הורשע בעבירות של השמטת הכנסות בהיקף כולל של 2.6 מיליון ₪, זאת לצד אישומים נוספים חמורים בעבירות של הברחת ביצים והלבנת הון. בית המשפט העליון קבע כי מתחם הענישה ההולם בגין עבירות המס נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל. יוער כי על הנאשם הושת עונש כולל בגין כלל האישומים נושא כתב האישום.

ע"פ (מח'-מרכז) 40738-06-15 בן שבת נ' מדינת ישראל (6.3.2016) - הנאשם הורשע בעבירות של מסירת תרשומת כוזבת בדו"ח, השמטת הכנסות בדו"ח עריכת ספרי חשבונות כוזבים ושימוש במרמה במטרה להתחמק ממס, לפי סעיפים 220 (1), (2), (4) ו-(5) לפקודה. הנאשם עסק בייבוא ירקות קפואים לישראל, והפעיל את עסקו באמצעות שתי חברות - קרולינה ועינרד. במשך מספר שנים, הנאשם הנפיק בשם עינרד לחברה אחרת חשבוניות מס בהיקף כולל של כ-4.6 מיליון ₪. את התמורה קיבל בצ'קים שהופקדו בחברת קרולינה, ששימש גם כחשבונו הפרטי או בחשבונו הפרטי של גרושתו או שעשה בהם שימוש לתשלום חובות של קרולינה לספקים או לשם הלוואת בעלים. בדוחות המס שהוגשו בשם הנאשם ובשמה של קרולינה בשנים 1999-2001 הושמטה ההכנסה שצמחה לנאשם מעינרד או שהועברה אליהם דרך עינרד. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 18 ל-45 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם, שלא הסיר את מחדליו, עונש של 30 חודשי מאסר, לצד מע"ת וקנס בסך 100,000 ₪.

במסגרת ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי, הוקל עונשו והועמד על 24 חודשי מאסר, בעיקר בשל חלוף הזמן המשמעותי מעת ביצוע העבירות ועד להגשת כתב האישום ובשים לב לגילו המבוגר ומצבו הרפואי. בנוסף, הופחת הקנס שהושת על הנאשם כך שיעמוד על סך של 70,000 ₪, נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם.

עפ"ג (מח'-מרכז) 29257-09-20 סוקי נ' מדינת ישראל (14.2.2021) - הנאשמים הורשעו בעבירות של ניהול פנקסי חשבונות כוזבים ושימוש בעורמה, מרמה או תחבולה בכוונה להתחמק ממס, לפי סעיפים 220 (4) ו-(5) לפקודה. נאשם 1, קבלן בנייה במקצועו, ניהל בפועל את נאשמת 2, חברה לביצוע עבודות בנייה ושיפוצים הרשומה על שם בנו. בין השנים 2013-2015 הפיקו הנאשמים באמצעות נאשמת 2 הכנסות בסך כולל של כ-2.5 מיליון ₪ שלא דווחו לרשויות המס. בנוסף, הנאשמים השתמשו במרמה, עורמה ותחבולה בכוונה להתחמק ממס, שעה שלא דיווחו על הכנסות נאשמת 2, לא הצהירו על היותו של נאשם 1 מנהלה של נאשמת 2, הפיקו חשבוניות על חלק מהתקבולים, ועוד. למרות דחיות שניתנו לנאשמים לשם הסרת מלוא המחדל, רק חלקו הוסר הלכה למעשה. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה ההולם את העבירות בהן הורשע נאשם 1 נע בין 14 ל-26 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס הנע בין 40,000 ל-100,000 ₪. על נאשם 1, שהוא בעל עבר פלילי קודם בתחום עבירות המס, הושת עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס בן 70,000 ₪. במסגרת הערעור והערעור שכנגד, בהסכמת הצדדים, ובשים לב לכך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם, הוחמר עונשו של נאשם 1 והועמד על תקופה של 20 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ (מח'-ת"א) 2450-09-17 סוויד נ' מדינת ישראל (31.1.2018) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של השמטת הכנסה מתוך דו"ח ושימוש בעורמה, מרמה או תחבולה בכוונה להתחמק ממס, לפי סעיפים 220 (1) ו-(5) לפקודה. במשך תשע שנות מס, הנאשם לא דיווח על הכנסות מריבית על כספים שהפקיד בחשבון בנק בשוויץ בסך כולל של כ-2.4 מיליון ₪ ולא דיווח על הכנסות אלו לפקיד השומה במהלך שנים אלו. הנאשם הסיר את מלוא המחדל בסך כולל של כ-350,000 ₪. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם את העבירות נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס הנע בין 30,000 ל-150,000 ₪. על הנאשם הושתו 16 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס בסך 70,000 ₪. בערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי, נקבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בשים לב לגילו המתקדם של הנאשם, הנעדר עבר פלילי קודם, ולכך שהוא סובל ממחלה תורשתית שיש בה כדי להכביד על מאסרו, תקופת המאסר הופחתה והועמדה על 12 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ (מח'-מרכז) 45260-12-16 אגמון נ' מדינת ישראל (4.6.2017) - הנאשם עסק בעבודות קבלן בין השנים 2009-2007, אולם לא דיווח על כך לרשויות המס, לא הגיש דו"חות שנתיים ולא שילם מיסים כדין. לפיכך, הורשע בשתי עבירות של מרמה עורמה ותחבולה, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה. היקף העלמת ההכנסה הכולל נאמד בסך של למעלה מ-2.2 מיליון ₪. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 15-27 חודשי מאסר בפועל וקנס הנע בין 40,000 ₪ ל-150,000 ₪. על הנאשם אשר לא הסיר את מחדלו, הושת על ידי בית משפט השלום עונש של 21 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס ומאסר על תנאי. בערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי הופחת עונש המאסר, בהסכמת הצדדים, ל-18 חודשי מאסר בפועל, נוכח הסרת המחדל והגעה להסדר מול פקיד השומה. בנוסף, עיניתי בכלל הפסיקה שהגשה על ידי הצדדים, אולם התקשיתי ללמוד מחלקה על ענייננו, שכן עסקה במקרים בהם נתנו נאשמים את הדין על עבירות מהותיות אחרות, כדוגמת עבירות על חוק מע"מ או חוק הלבנת הון - ראו והשוו: ת"פ (שלום-ת"א) 36822-01-15 מדינת ישראל נ' אברהם (9.3.2021); ת"פ (מח'-ת"א) 6155-09-18 פרחי נ' מדינת ישראל (13.5.2020); ת"פ (מח'-מרכז) 42814-10-14 מדינת ישראל נ' לוי (23.12.2021) וכן ת"פ (שלום-פ"ת) 12410-02-16 מדינת ישראל נ' יעקב (6.5.2019); או פסיקה שניתנה טרם תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") - עפ"ג (מח'-ב"ש) 29982-07-10 פרחי נ' מדינת ישראל (29.12.2010); עפ"ג (מח'-ב"ש) 29982-07-10 פרחי נ' מדינת ישראל (29.12.2010) ו-ת"פ (שלום-רחובות) 2140/95 מדינת ישראל נ' אבו עביד (31.3.2003), וכן פסיקה שניתנה במסגרת הסדרי טיעון סגורים לעניין העונש או בהתקיים נסיבות ייחודיות שאינן מענייננו של תיק זה - ראו לדוגמה: עפ"ג (מח'-ת"א) 24375-12-12 מדינת ישראל נ' זרזבסקי (16.6.2013).

טרם קביעת מתחם הענישה ההולם, מצאתי לנכון להפנות גם למספר פסקי דין שניתנו בעניינם של מפיקי אירועים נוספים, והכל בשים לב לשוני בחלקם, להיקף ההשמטה ולכך שחלק מגזרי הדין ניתנו במסגרת הסדרי טיעון לעניין העונש:

עפ"ג (מח'-ת"א) 66759-02-24 מדינת ישראל נ' קוסונובסקי (19.6.2024) - הנאשם הורשע, במסגרת כתב אישום מתוקן, בעבירות של השמטת הכנסות, הכנה וקיום ספרים כוזבים ומרמה עורמה או תחבולה בכוונה להתחמק ממס, לפי סעיפים 220(1), (2), (4) ו-(5) לפקודה. הנאשם אשר עסק בהפקת אירועים, לא דיווח במשך כארבע שנים על כלל ההכנסות שקיבל לידו במסגרת הדו"חות שהגיש לפקיד השומה בהיקף כולל של כ-2.5 מיליון ₪, כשהיקף הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירות עמד על סך של 820,000 ₪. במסגרת הסדר טיעון, ונוכח הסרת המחדלים במלואם, המאשימה הגבילה את עתירתה לעונש של עד 14 חודשי מאסר, בעוד שההגנה הייתה חופשית בטיעוניה. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, לצד קנס ומע"ת. במסגרת ערעור שהגיש המאשימה לבית המשפט המחוזי, ובשים לב לעובדה כי אין דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין, הועמד עונשו של הנאשם על 10 חודשי מאסר בפועל. עוד הבהירה ערכאת הערעור בפסק הדין כי המתחם לו עתרה המאשימה במסגרת טיעוניה בערעור, שנע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל, הוא המתחם הראוי באותו מקרה.

ת"פ (שלום-ראשל"צ) 34412-01-22 מדינת ישראל נ' זסלבסקי (29.9.2024) - הנאשמים הורשעו בשתי עבירות של מרמה עורמה או תחבולה בכוונה להתחמק ממס, לפי סעיף 220 (5) לפקודה. בין השנים 2013-2015, השמיט הנאשם, מפיק אירועים במקצועו ובעליה של נאשמת 2, הכנסות בסך כולל של כ-1.5 מיליון ₪ ובנוסף לא הגיש דוחות שנתיים של החברה לפקיד השומה. במסגרת ההסדר הדיוני בין הצדדים הוסכם כי אם הנאשם לא יסיר את המחדל, תעתור המאשימה להשית עליו עונש של 20 חודשי מאסר בפועל, בעוד ההגנה תהא חופשית בטיעוניה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם, אשר לא הסיר את המחדל, עונש של 11 חודשי מאסר, לצד מאסרים על תנאי וקנס בסך 30,000 ₪. יוער כי הצדדים הגישו ערעורים לבית המשפט המחוזי, אשר טרם נידונו נכון למועד כתיבת גזר הדין.

ת"פ (שלום-פ"ת) 32426-11-21 מדינת ישראל נ' לנצמן (7.6.2023) - הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון עונשי סגור, ב-5 עבירות של עריכת דו"ח לא נכון ללא הצדק סביר, לפי סעיף 217 לפקודה. הנאשם, בעל שותפות שעסקה בהפקת אירועים לא דיווח על כלל הכנסותיו ממכירת כרטיסים, כשהיקף ההשמטה נאמד בסך כולל של 3.5 מיליון ₪. במסגרת הסדר הטיעון, הנאשם הסיר את המחדל, ובית המשפט אימץ את ההסדר והשית על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, לצד קנס בגובה 100,000 ₪ ומאסרים על תנאי. יודגש כי במקרה זה לא נקבע מתחם ענישה על ידי בית המשפט, תוך שצוין כי הצדדים הגיעו להסדר בשל נסיבות ייחודיות. כן מצאתי לנכון להתייחס לענישה שהושתה על ידי בעניינו של דוד רייסמן, נאשם 3 בתיק שבכותרת, אשר שימש כאיש הקש עבור הנאשם, והורשע במסגרת הסדר טיעון עונשי סגור לעניין העונש, בעבירות של השמטת הכנסה, הכנה וקיום ספרים כוזבים ומרמה, עורמה או תחבולה בכוונה להתחמק ממס, לפי סעיפים 220 (1), (2), (4) ו-(5) לפקודה.

כפי שצוין בכתב האישום, הנאשם הוא מכר ותיק של נאשם 3, עשה שימוש בשמו ובמספר העוסק המורשה של נאשם 3 במהלך שנת 2017, במסגרת התקשרויותיו עם חברת אינטרלינק, תוך הצגת מצב שווא לפיו נאשם 3 הוא מפיק ההופעות, בעוד שבפועל נאשם 3 לא לקח כל חלק בהפקה או בארגון הופעות.

היקף ההכנסות ממכירת הכרטיסים במהלך שנת 2017 אותה הפיק נאשם 1, בסיוע נאשם 3, נאמד בסך של כ-4.7 מיליון ₪. בפועל, דיווח נאשם 3 על הכנסות חלקיות בלבד בסך של כ-1.9 מיליון ₪, כאשר, הלכה למעשה, נאשם 3 לא קיבל לכיסו דבר. בהתאם להסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים הם עתרו במשותף להשית על נאשם 3 עונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, לצד קנס ומאסר על תנאי לשיקול דעת בית המשפט. בית המשפט אימץ את ההסדר והשית על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר, לצד קנס בגובה 25,000 ₪ ומאסרים על תנאי. יודגש כי במקרה זה לא נקבע מתחם ענישה על ידי בית המשפט, תוך שצוין כי הצדדים הגיעו להסדר בשל נסיבותיו הייחודיות, לרבות עובדת היותו של נאשם 3 "איש קש", גילו המבוגר, והעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי קודם, המתקיים מקצבאות שונות.

להשלמת הפרק העוסק בקביעת מתחם הענישה, אעיר כי מדיניות הענישה הנוהגת היא פרמטר אחד, אך לא יחיד, המובא בחשבון על ידי בית המשפט בעת קביעת מתחם הענישה, המגלם הכרעה ערכית המבוססת על מגוון שיקולים שונים (ע"פ 200/13 ברמן נ' מדינת ישראל, פס' 16 (5.2.2014)).

אני דוחה את טענת ההגנה לפיה אין מקום לייחס לנאשם את סכום ההכנסה המושמטת הנוספת בשנת 2016, בגין אירועים משותפים של הנאשם ונאשם 2, שכן סכום ההכנסה המדויקת שקיבל הנאשם לידיו אינו ידוע. קבלת פרשנות ההגנה אינה עולה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם לפיהן מדובר בהכנסה משותפת שלו ושל נאשם 2. העובדה כי לא ניתן היה לשייך את ההכנסה המדויקת לכל אחד מהנאשמים 1 ו-2 היא פועל יוצא של התנהלותם המשותפת והנפסדת, שכללה אי דיווח לרשויות המס על הכנסותיהם כדת וכדין.

אשר לטענת ההגנה לפיה על בית המשפט להתמקד בהיקף הנזק בפועל, להבדיל מסכום ההשמטה, אדגיש כי הגם שיש לתת את הדעת לגובה החוב לרשויות המס, גובה סכום ההשמטה הוא הרכיב המרכזי בענישה (עפ"ג (מח'-מרכז) 29130-05-14 כהן נ' מדינת ישראל (30.11.2014) וכן ע"פ (מח'-ת"א) 43832-10-13 שאול נ' מדינת ישראל (17.2.2014)). לצד האמור, נתתי דעתי לטענות הצדדים בנוגע לנזק שנגרם לקופה הציבורית בפועל, הנמוך באופן משמעותי מסכום ההשמטה הכולל בשנים הרלוונטיות לכתב האישום, זאת גם בשים לב למחלוקת בין שני הצדדים באשר לגובה הנזק המדויק בשנים הרלוונטיות לכתב האישום ולשיערוך הסכומים.

נוכח כל האמור, ובהתחשב בעקרון ההלימה, נסיבות ביצוע העבירות, הערכים המוגנים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם ומדיניות הענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם הענישה ההולם את כלל העבירות נושא תיק זה נע בין 22 ל-40 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

לא מצאתי במקרה זה כי יש מקום לסטייה ממתחם הענישה לקולה או לחומרה, והצדדים אף לא טענו לכך. לפיכך, יש לגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם הענישה.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לקולה נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי קודם, אשר הודה במיוחס לו ובכך חסך מזמנו של בית המשפט. כן התחשבתי בגילו של הנאשם ובחריטה אותה הביע ואף נתתי דעתי לסיוע שהוא מעניק לאביו הקשיש והחולה.

זאת ועוד, נתתי משקל משמעותי לקולה פעולות אותן עשה הנאשם לשם עמידה בהסכמים עליהם חתם מול פקיד השומה לשם הסרת המחדלים נושא כתב האישום, והעמדת הבטוחה לשם המשך העמידה בהסדרי התשלומים אף לאחר מועד מתן גזר הדין.

כן נתתי דעתי לעקרון אחידות הענישה, בשים לב לעונשים שהושתו על המפיקים האחרים, והכל תוך ביצוע ההבחנות הנדרשות לעניין, לרבות היקף השמטת המס, משך ביצוע העבירות וחלקם בפרשה.

לא מצאתי לנכון להתחשב באופן משמעותי לקולה בטענת ההגנה לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות, שכן ידוע כי במרבית המקרים עבירות מס אינן מתגלות מיד עם ביצוען.

בשים לב לכלל השיקולים לקולה ולחומרה, יש להשית על הנאשם עונש בשליש התחתון של מתחם הענישה ההולם.

אשר לרכיב הקנס, העבירות בהן הורשע הנאשם הן עבירות כלכליות מובהקות אשר בוצעו מתוך מניע כלכלי. בהתאם לפסיקה, במקרים אלו על בית המשפט להשית על הנאשם קנס מוחשי ומרתיע (ע"פ 7972/11 יעקב נ' מדינת ישראל (1.11.2012)). לצד זאת, בעת קביעת גובה הקנס התחשבתי במצבו הכלכלי הנטען של הנאשם ובכך שהוא עתיד לרצות עונש מאסר בפועל.

סוף דבר

נוכח כלל השיקולים המפורטים לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר בפועל.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה זו כל עבירה מסוג פשע על הפקודה, לרבות ניסיון או סיוע לעבור עבירה מעבירות אלו.

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה זו כל עבירה מסוג עוון על הפקודה, לרבות ניסיון או סיוע לעבור עבירה מעבירות אלו.

ד. קנס בסך ₪ 150,000 או 150 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-25 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.2.2025 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

לא ישולם תשלום מתשלומי הקנס במועדו או במלואו, יעמוד מלוא הקנס או יתרתו לפירעון מלא לאלתר.

הקנס יועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, וניתן יהיה לשלמו תוך שלושה ימים מיום גזר הדין באחת הדרכים המפורטות באתר האינטרנט של המרכז.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 45 ימים.

ניתן והודע היום, כ"ג כסלו תשפ"ה, 24 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.